

LINCOLN CHILD

Starodávná Atlantida – úspěch či smrt?

HLUBINNÁ
BOUŘE

HLUBINNÁ BOUŘE

HLUBINNÁ BOUŘE

LINCOLN CHILD

Přeložil Tomáš Bicek

Vydal nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2007 by Lincoln Child

All rights reserved.

Z anglického originálu *Deep Storm*
(Published in the United States by Doubleday)

přeložil © 2008 Tomáš Bicek

Redakce textu: Růžena Steklačová

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2008 Jan Matoška

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074616556

Věnováno Luchie

PODĚKOVÁNÍ

Chtěl bych poděkovat lidem z Doubleday, editorovi Jasonu Kaufmanovi za jeho přátelství i neúnavnou pomoc v řadě otázek. Za stále nadšení od samého počátku si díky zaslouží Bill Thomas a Adrienne Sparksová. Díky patří i Jenny Choiové a zbytku týmu za jejich odhodlání, usilovnost v práci a podporu. Eric Simonoff z literární agentury Janklow & Nesbit a Matthew Snyder z Creative Artists Agency byli jako vždy nezbytní a nenahraditelní.

Děkuji i své ženě Luchie a dceři Veronice, bez nichž bych tuto knihu nikdy nemohl napsat.

Doug Preston – spoluautor, „rodný bratr“ – mi pomáhal během tvorby románu. Přinesl skutečně desítky nápadů, větších i menších. Jeho význam pro celý příběh je nezměrný.

A děkuji i těm mnoha dalším, kteří pomáhali *Hlubinné bouři* na svět – jsou to hlavně Claudia Rülkeová, dr. Voelker Knapperz, dr. Lee Sukno a Ed Buchwald – mnohokrát děkuji.

Je snad zbytečné připomínat, že *Hlubinná bouře* je smyšlená. Všechny osoby, místa, reálie, události, firmy, vládní instituce nebo zařízení jsou buď fiktivní, nebo fiktivně použity.

• PROLOG •

ROPNÁ PLOŠINA STORM KING

U pobřeží Grónska

Člověk musí být zvláštní, říkal si Kevin Lindengood, aby pracoval na ropné plošině. Zvláště střelený.

Zachmuřeně seděl před svými přístroji v řídicím centru. Venku za vyztuženými okny připomínaly vody severního Atlantiku černobílou vánici. Vítr rozháněl kapky vody nad hladinou, vířivě, zlostně.

Ostatně, severní Atlantik *vždycky* vypadal zlostně. Bylo jedno, že se plošina Storm King tyčila do výšky přes tři sta metrů nad vodou: v tom rozlehlém oceánu vypadala maličká, jako hračka, kterou není problém kdykoli smést.

„Prasátko?“ zeptal se John Wherry, ředitel námořních instalací.

Lindengood mrkl na své přístroje. „Sedmdesát jedna, negativní a stoupá.“

„Potrubí?“

„Všechny hodnoty nominální. Všechno vypadá dobře.“

Znovu zvedl oči k temným zmáčeným oknům. Plošina Storm King byla nejsevernějším zařízením v ropném poli Maury. Někde asi čtyřicet mil na sever od nich byla země nebo to, co se za ni v těchhle končinách vydávalo: Angmagssalik, Grónsko. I když v takových dnech bylo těžké uvěřit, že je na planetě vůbec něco jiného než oceán.

Ano, pro práci na plošině musí být jeden střelený (a taky to *vždycky* byli muži, bohužel – jediné ženy, které kdy „na plošině“ přistály, byly pracovnice společnosti, které přiletěly helikoptérou, omrkly, jestli jsou všichni zajištěni, a zmizely tak rychle, jak přiletěly). Každý muž si sem přinášel vlastní porci nedokončených záležitostí, osobních tiků nebo

neuróz. Vždyť co může přitáhnout člověka k práci v kovové škatuli nad mrazivými mořskými vodami, podepřené jen ocelovými párátky? Nikdy nevíte, kdy se objeví bouře, spláchne vás a odnese do zapomnění. Všichni tvrdívají, že sem jdou kvůli výdělku, ale na pevnině je kupa míst, kde platí skoro stejně. Kdepak: ve skutečnosti sem všichni příjížděli, aby uprchli před něčím – anebo, což bylo ještě děsivější, uprchli za něčím.

Z terminálu se ozvalo hluboké pípnutí. „Prasátko minulo dvojku.“

„Rozumím,“ řekl Wherry.

U terminálu vedle Lindengooda si Fred Hicks pokřupával kloubky, pak uchopil joystick zabudovaný do přístroje. „Navádím prasátko nad jámu tři.“

Lindengood se na něj otočil. Hicks, procesní technik, byl dokonalý příklad. Vlastnil iPod první generace, na který si uložil výhradně dvatřicet Beethovenových klavírních sonát. Přehrával si je v jednom kuse, ve dne v noci, ve službě i mimo, pořád dokolečka. A přitom si je pobrukoval. Lindengood už je slyšel všechny, už si je i zapamatoval – asi jako všichni na Storm King – přes ufuněné Hicksovo brumlání.

Taková výchova ale sotva posílí lásku k hudbě.

„Prasátko je v pozici nad trojkou,“ řekl Hicks. Upravil si sluchátka a dál si pobrukoval sonátu *Waldstein*.

„Snížit,“ řekl Wherry.

„Rozumím.“ A Lindengood se vrátil ke svému terminálu.

Ve středisku řízení vrtů byli jen oni tři. Celá masivní plošina byla dnes ráno jako město duchů. Čerpadla byla ticho; vrtaři, montéři a obslužný personál byli ve svých kajutách a dívali se na satelitní TV v jídelně nebo hráli ping-pong či automaty. Byl poslední den měsíce, a to znamenalo, že všechno se muselo zcela zastavit, zatímco se elektromagnetická prasátka posílala dolů k vyčištění vrtných trubíc.

Všech deseti vrtných trubíc.

Uplynulo deset minut, pak dvacet. Hicks změnil rytmus pobrukování a nabral určitou nosovou naléhavost: aby ne, sonáta *Waldstein* skončila a začal *Hammerklavier*.

Lindengood se díval na monitor a v duchu počítal. Na dno oceánu

to bylo přes tři tisíce metrů. Dalších asi tři sta k ropnému poli. Musí vyčistit třicet tři tisíc metrů potrubí. Jako výrobní inženýr zodpovídal za to, že prasátko pošle nahoru a dolů a zase znovu pod bedlivým dohledem svého šéfa.

Jak je život krásný.

Wherry se zeptal, jako by to tušil: „Prasátko?“

„Dva tisíce šest set a klesá.“ Jakmile se prasátko dostane na dno trubice číslo tři – nejhlubšího z vrtů do dna oceánu – zastaví se, pak začne vystupovat nahoru a začne pomalý, zdlouhavý proces čištění a kontroly zase od začátku.

Lindengood mrkl na Wherryho. Tenhle ředitel jen potvrzoval jeho teorii o střelenosti pracovníků na plošině. Určitě dostal na školním dvorku mockrát do těla, protože měl zásadní problém s autoritou. Šéfové se většinou stahovali, nevypínali se. Uvědomovali si, že život na plošině není žádná legrace, a dělali všechno možné, aby ho ostatním usnadnili. Jenže Wherry byl jako kapitán z *Bounty*: nikdy nebyl spokojený s prací ostatních, štěkal rozkazy na řadové pracovníky i nižší inženýry, pokutoval je při sebemenší příležitosti. Scházela mu už snad jen vycházková hůl a...

Hicksovy přístroje najednou začaly pípat. Lindengood se v poklidu otočil a Hicks se předklonil a sledoval údaje.

„Máme problém s prasátkem,“ řekl, vytáhl si sluchátka z uší a zamračil se. „Zmizelo.“

„Cože?“ Wherry přešel k monitorovací obrazovce. „Výboj vysokého tlaku?“

„Ne. Posílá zmatený údaje, to jsem ještě neviděl.“

„Resetuj ho,“ řekl Wherry.

„To je nápad.“ Hicks provedl pár nastavení na svém přístroji. „Hotovo. A zase je pryč.“

„Zase? Už zase? *Do hajzlu*.“ Wherry se prudce otočil na Lindengooda. „Odpojit napájení elektromagnetu a prověřit systém.“

Lindengood vzdychl a poslechl. Měli před sebou ještě sedm trubic, a jestli bylo prasátko rozbité už teď, to z toho Wherryho brzy klepne...

Lindengood ztuhl. *To není možné. To přece nejde.*

Aniž by odvrátil oči od obrazovky, natáhl ruku a zatahal Wherryho za rukáv. „Johne.“

„Co je?“

„Koukni na snímače.“

Vedoucí k němu přešel a mrkl na údaje ze snímačů. „Co to je? Neříkal jsem ti, abys ten elektromagnet vypnul?“

„Taky jo. Je vypnutej.“

„Cožé?“

„Podívej se sám,“ řekl Lindengood. V ústech měl náhle vyschlo a žaludkem se mu šířil nepříjemný pocit.

Jeho vedoucí se bedlivě zadíval na ovladače. „Kde se ale berou tyhle...“

Najednou se zastavil. Pak se velmi pomalu narovnal a obličej mu v namodralém světle chladných monitorů zbělel. „Pane na nebi...“

• O DVACET MĚSÍCŮ POZDĚJI •

1

Vypadá jako čáp, říkal si Peter Crane: obrovský bílý čáp vystupující nad oceán na legračně hubených nohách. Ale jak se helikoptéra blížila a obrys se na mořském obzoru zaostřoval, tato podobnost pomalu mizela. Nohy byly stále pevnější, byly to trubicové sloupy z oceli a betonu. Středový trup byl několikapatrová budova zdobená sadami reflektorů a turbín, samý nosník a můstek. A ten štíhlý předmět připomínající krk nahoře byl nakonec složitý jeřáb s vrtnou věží čnicí několik desítek metrů nad konstrukcí.

Pilot ukázal na blížící se plošinu a zvedl dva prsty. Crane přikývl.

Byl jasný den bez mráčku a Crane mhouřil oči a prohlížel si rozlehlý oceán kolem sebe. Byl cestou unavený a dezorientovaný: nejdřív běžnou linkou z Miami do New Yorku, pak soukromým letounem Gulfstream G150 do Reykjavíku, a teď helikoptéra. Avšak ani únava neotupila jeho hlubokou – a stále rostoucí – zvědavost.

Nešlo ani o to, že společnost Amalgamated Shale projevila zájem o jeho odborné služby: to chápal. Spíš ho překvapila naléhavost, s níž chtěli, aby všeho nechal a přispěchal na plošinu Storm King. Pak taky rozhodovala skutečnost, že předsunutá centrála společnosti AmShale na Islandu zaměstnávala spíše techniky a inženýry než obvyklé vrtaře a těžaře.

A pak ještě jedna věc. Pilot helikoptéry nebyl zaměstnanec AmShale. Měl na sobě uniformu námořnictva – a u sebe zbraň.

Když helikoptéra prudce zahrnula kolem boku plošiny a mířila k přistávací oblasti, Crane si poprvé uvědomil, jak je ropná plošina obrovská. Jenom oplášťovaná stavba musela mít na výšku osm pater. Horní

patro pokrývalo matoucí bludiště modulárních jednotek. Všude možně muži ve žlutých bezpečnostních uniformách kontrolovali spoje a ovládali čerpací zařízení a oproti strojům kolem sebe vypadali jako trpaslíci. Daleko pod nimi narážely vlny oceánu o sloupce, které mizely pod hladinou a vedly stovky metrů až na mořské dno.

Helikoptéra zpomalila, otočila se a přistála v zeleném šestiúhelníku přistávací plochy. Když se Crane otočil pro svá zavazadla, všiml si, že u okraje někdo stojí a čeká: vysoká štíhlá žena v nepromokavé bundě. Poděkoval pilotovi, otevřel dveře pro cestující a vystoupil na vzduch, instinktivně se přikrčil pod točícími se lopatkami.

Žena k němu napřáhla pravici. „Doktor Crane?“

Crane jí potřásl rukou. „Ano.“

„Tudy, prosím.“ Žena jej vedla z přistávací plochy po krátkých schodech a po kovovém můstku k uzavřenému ponorkovitému průlezu. Neřekla mu své jméno.

Před průlezem stál uniformovaný námořník, pušku u boku. Když se blížili, přikývl, otevřel průlez a za nimi jej zavřel a zajistil.

Dál vedla jasně osvětlená chodba, po obou stranách lemovaná otevřenými dveřmi. Neslyšel tu žádné usilovné hučení turbín ani hluboké dunění vrtacího zařízení. Zápach ropy, třebaže byl rozpoznatelný, byl slabý, až se zdálo, že si někdo dal záležet na tom, aby sem nepronikl.

Crane s taškami přes rameno následoval ženu a cestou se díval do místností, které míjeli. Viděl laboratoře plné bílých tabulí a počítačů, počítačová střediska; komunikační zařízení. Venku byl klid, ale tady zjevně vládl čilý ruch.

Crane si řekl, že by se mohl na něco zeptat. „Jsou potápěči v přetlakové komoře? Můžu je teď vidět?“

„Tudy, prosím,“ opakovala žena.

Zahnuli za roh, sešli po schodech a vstoupili do další chodby, širší a delší než ta předchozí. Místnosti, jimiž procházeli, byly větší: strojoyvny, sklady dokonalého vybavení, které Crane nerozeznával. Zamračil se. Ačkoli Storm King vypadala zvenku jako obyčejná ropná plošina, zcela jistě už netěžila surovou ropu.

Co se to tady proboha děje?

„Přiletěli sem už z Islandu někteří odborníci na cévní soustavu nebo pneumologové?“ zeptal se.

Žena neodpověděla a Crane pokrčil rameny. Vydržel to až sem – tak dalších pár minut zvládne taky.

Žena se zastavila před zavřenými dveřmi z šedého kovu. „Pan Lassiter už na vás čeká.“

Lassiter? To jméno neznal. Telefonicky s ním problémy na věži rozebíral člověk jménem Simon. Podíval se na dveře. Uviděl štítek, bílá písma na černém plastu, jež hlásala E. LASSITER, VNĚJŠÍ VZTAHY.

Crane se otočil k ženě v nepromokavé bundě, ale ta už kráčela zpět chodbou. Přehodil si tašky a zaklepal na dveře.

„Vstupte,“ ozval se zevnitř odměřený hlas.

Lassiter byl vysoký štíhlý muž s krátce střiženými plavými vlasy. Zvedl se, když Crane vešel, obešel svůj stůl a potřásl si s ním rukou. Neměl na sobě uniformu, ale k jeho rázným, úsporným pohybům a sestříhu by vyložene pasovala. Kancelář měl malou, vypadala stejně účelně jako její obyvatel. Stůl byl až důkladně prázdný: ležela tam jediná velká obálka, zalepená, a digitální diktafon.

„Věci si můžete nechat tady,“ řekl Lassiter a ukázal na protější kout. „Prosím, posaďte se.“

„Díky.“ Crane si sedl na nabízené místo. „Jsem zvědavý, až se dozvím, co je to tak naléhavého. Dáma, co mě sem doprovodila, moc sdílná nebyla.“

„No, já vám toho taky moc neřeknu.“ Lassiter se usmál, ale jeho úsměv zmizel stejně rychle, jak se objevil. „Mým úkolem je položit vám pár otázek.“

Crane se nad tím zamyslel. „Tak do toho,“ řekl po chvíli.

Lassiter stiskl tlačítko na diktafonu. „Tento záznam probíhá druhého června. Přítomni jsme já – Edward Lassiter – a doktor Peter Crane. Místo je Podpurná a zásobovací stanice ERF.“ Lassiter se podíval přes stůl na Cranea. „Pane doktore, jste si vědom toho, že váš pobyt zde nelze pevně časově omezit?“

„Ano.“

„A jste srozuměn s tím, že nikdy nesmíte zveřejnit nic, co zde zaznamenáte, a že nesmíte zveřejňovat svou činnost ve zdejších zařízeních?“

„Ano.“

„A jste ochoten podepsat prohlášení v tomto smyslu?“

„Ano.“

„Byl jste někdy zatčen?“

„Ne.“

„Jste občanem Spojených států od narození, nebo jste byl naturalizován?“

„Narodil jsem se v New York City.“

„Berete léky na nějaký chronický tělesný stav?“

„Ne.“

„Požíváte nadměrně a pravidelně alkohol nebo drogy?“

Crane odrážel jeho otázky s rostoucím údivem. „Pokud nepovažujete za ‚pravidelné požívání‘ občasnou šestku piv o víkendu, tak ne.“

Lassiter se neusmál. „Trpíte klaustrofobií, pane doktore?“

„Ne.“

Lassiter pozastavil nahrávání. Pak zvedl velkou obálku, roztrhl ji prstem, vytáhl asi deset listů papíru a podal je Craneovi přes stůl. „Přečtěte si prosím tyto dokumenty a každý podepište,“ řekl a vytáhl z kapsy pero, které položil vedle listů.

Crane si papíry vzal a začal číst. Jak četl, jeho překvapení se měnilo v úžas. Měl v ruce tři samostatné dohody o utajení, Oficiální ujednání o zachování tajemství a cosi s názvem Závazná iniciativa pro spolupráci. Všechno to byly oficiální dokumenty americké vlády, na všech byl požadován podpis a všechny hrozily přísnými tresty v případě porušení kteréhokoli z článků.

Crane položil dokumenty na stůl a uvědomoval si Lassiterův pohled. Tohle už bylo příliš. Snad by měl Lassiterovi zdvořile poděkovat, omluvit se a zamířit zpět na Floridu.

Ale jak by to asi provedl? Společnost AmShale zaplatila spoustu peněz, aby ho sem dostala. Helikoptéra už odletěla. Měl problémy rozhodnout se mezi dvěma výzkumnými projekty ve stejnou chvíli. A kromě toho nemával ve zvyku uhýbat před výzvami, zvláště ne takhle tajemnými.

Zvedl pero a bez dalšího rozmyšlení všechny dokumenty podepsal.

„Děkuji vám,“ řekl Lassiter. Znovu zapnul diktafon. „V prepisu prosím uvést, že doktor Crane podepsal předložené dokumenty.“ Pak vypnul diktafon a vstal. „Pojďte prosím za mnou, pane doktore, brzy se dozvíte odpovědi na své otázky.“

Vedl jej z kanceláře a bludištěm správní části, pak výtahem a do dobře zásobené knihovny plné knih, časopisů a počítačů. Lassiter pokynul ke stolu v protější části místnosti, kde byl jen počítačový monitor. „Vrátím se pro vás,“ řekl, otočil se a odešel.

Crane se posadil. V knihovně byl sám a pomalu si říkal, co se asi stane dál, když se monitor před ním rozsvítí. Objevil se na něm obličej šedovlasého opáleného muže kolem sedmdesáti. *Asi informační film*, pomyslel si Crane. Ale když se na něj muž usmál, došlo mu, že se nedívá na monitor, ale spíš na televizor s uzavřeným okruhem s malou kamerou zabudovanou do horního okraje.

„Dobrý den, pane doktore,“ řekl muž. Usmál se a vrásky na jeho přítivém obličejí se prohloubily. „Jmenuju se Howard Asher.“

„Rád vás poznávám,“ řekl Crane k obrazovce.

„Jsem vedoucí vědeckého týmu z Národní oceánské agentury. Slyšel jste o ní?“

„Není to odnož Národní oceánografické divize zabývající se správou oceánů?“

„Přesně tak.“

„Jsem trochu zmatený, pane doktore – jste doktor, že?“

„Ano, ale můžeme si tykat. Jsem Howard.“

„Dobře, Howarde. Co má NOA společného s ropnou plošinou? A kde je pan Simon, který se mnou mluvil v telefonu? Ten, co to všechno domlouval? Tvrdil mi, že se tu setkáme.“

„No, víš, žádný pan Simon neexistuje. Ale jsem tu já a rád zodpovím všechny otázky.“

Crane se zamračil. „Řekli mi, že tu jsou nějaké zdravotní problémy potápěčů, kteří spravují podvodní zařízení plošiny. Ani to neplatí?“

„Jen zčásti. Bylo tu hodně neúplných pravd, a za to se omlouvám. Bylo to však nutné. Museli jsme mít jistotu. Utajení je pro tento pro-

jekt naprosto zásadní. Protože to, co tady máme, Petere, je vědecký a historický objev století.“

„Století?“ opakoval Crane a nedařilo se mu skrýt nedůvěru v hlase.

„Chápu tvůj skepticismus. Ale tohle už pravda je. Absolutní pravda. A přitom vlastně ‚objev století‘ není tak přesný výraz.“

„Ani jsem si to nemyslel,“ utrousil Crane.

„Spíš jsem měl říct největší objev *všech dob*.“

2

Crane se díval na obraz na monitoru. Dr. Asher se na něj přátelsky, až otcovsky usmíval. Ale nic z toho úsměvu nesvědčilo o tom, že by žertoval.

„Nemohl jsem ti říct pravdu, dokud jsi nebyl tady. A než jsme tě pořádně proklepli. K dokončení tohohle postupu jsme využili tvůj čas na cestu. Faktem je, že ti toho moc říct nemůžu ani teď.“

Crane se ohlédl za sebe. Knihovna byla prázdná. „A proč? Není snad tahle linka bezpečná?“

„Ale je, to ano. Ale musíme nejprve vědět, že jsi zcela odhodlán pro náš projekt.“

Crane čekal a nic neříkal.

„I to málo, co ti můžu prozradit, je přísně tajné. I když naši nabídku odmítneš, pořád budeš vázán těmi dohodami, které jsi podepsal.“

„Chápu,“ přikývl Crane.

„Dobře.“ Asher zaváhal. „Petere, plošina, na které se právě nacházíš, stojí nad něčím, co není jen ropné pole. Je to mnohem víc.“

„A co to je?“ zeptal se Crane automaticky.

Asher se tajemně usmál. „Kéž ti stačí, že těžaři během vrtů asi před dvěma lety něco objevili. Něco tak fantastického, že se plošina přes noc rozloučila s těžbou ropy a získala novou a přísně tajnou úlohu.“

„Nech mě hádat. Nemůžeš mi říct, o co jde.“

Asher se zasmál. „Ne, zatím ne. Ale je to tak zásadní objev, že vláda v podstatě nešetří penězi, aby se k němu dostala.“

„Dostala?“

„Vězí to v dně oceánu přímo pod touhle plošinou. Vzpomínáš si? Řekl jsem, že je to největší objev všech dob. To, co tady probíhá, je v zásadě výkop: archeologický výkop, který nemá obdoby. A my víceméně doslova tvoříme dějiny.“

„Ale k čemu ty tajnosti?“

„Protože kdyby někdo zjistil, co jsme objevili, okamžitě by se to dostalo do zpráv všech médií na světě. Během pár hodin by tady byly spousty lidí. Desítky vlád by se hádaly o právo k přístupu, pak novináři, zvědavci. Ten objev je zkrátka příliš cenný, než abychom ho takhle ohrozili.“

Crane se zaklonil a přemýšlel. Celý ten výlet dostával až neskutečný nádech. Narychlo dojednávané lety, ropná plošina, která není plošinou, tajnosti... a teď tenhle obličej v krabici, vyprávějící cosi o nepředstavitelně důležitém objevu.

„Možná budu za staromilce,“ řekl, „ale měl bych z toho mnohem lepší pocit, kdyby ses obtěžoval přijít za mnou osobně, promluvili bychom si mezi čtyřma očima.“

„To je bohužel poněkud nesnadné, Petere. Přidej se k projektu a setkáme se poměrně brzy.“

„To nechápu. Kvůli čemu je to tak nesnadné?“

Asher se znovu usmál. „No, protože právě teď jsem několik set metrů pod tebou.“

Crane se zadíval na monitor. „Chceš říct...?“

„Přesně. Ropná plošina Storm King je jen podpůrná konstrukce, zásobovací stanice. *Skutečná* akce probíhá hluboko pod ní. A proto s tebou mluvím přes videokanál.“

Crane se na chvíli zamyslel. „A co tam dole je?“ zeptal se tiše.

„Představ si obří výzkumnou stanici o dvanácti patrech, plnou vybavení a technologie z říše snů na dně oceánu. To je ERF – srdce a duše nejpodivnější archeologické stanice všech dob.“

„Co je ERF?“

„Výzkumné a těžební zařízení. Říkáme tomu ale jen Zařízení. Armáda – víš, jak mají vojáci rádi kódová označení – vymyslela přezdívku Hlubinná bouře.“

„Všiml jsem si, že tu jsou vojáci. Proč tady jsou?“

„Mohl bych ti říct, že proto, že Zařízení patří vládě; protože NOA je součástí vlády. A je to pravda. Ale skutečný důvod je ten, že velká část technologie, kterou používáme v našem projektu, je tajná.“

„A co ti muži, které jsem viděl nahoře, ti pracovali na té plošině, ne?“

„Jde víceméně o výkladní skříň. Musíme vypadat jako fungující ropná plošina.“

„A AmShale?“

„Dostali výjimečně dobře zapláceno za pronájem plošiny, za roli zástupné kanceláře a za to, že se nebudou na nic ptát.“

Crane si poposedl. „Ještě k tomu Zařízení. Tam bych měl být ubytován?“

„Ano. Tam pracují a bydlí všichni vědci a technici. Víím, kolik času jsi strávil pod vodou, Petere, a myslím, že budeš příjemně překvapen. Vlastně bych spíš měl říct ‚udiven‘. Musíš to vidět, jinak neuvěříš – Zařízení je zázrak podmořských technologií.“

„Ale proč je to nezbytné? Proč se musí pracovat na dně? Proč nemůžete řídit operace z hladiny?“

„Ty, hm, *vykopávky* jsou příliš hluboko pro většinu podvodních plavidel. A dosah těchto plavidel na jedno ponoření je příliš nízký. Věř mi – jakmile se dozvíš všechno, budeš mít jasno.“

Crane pomalu přikývl. „A tak tedy zbývá asi poslední otázka. Proč já?“

„Ale no tak, doktore. Pryč se skromností. Byl jsi v armádě. Sloužil jsi na palubě ponorek i letadlových lodí. Máš zkušenosti s životem v uzavřeném prostoru, pod tlakem. A to myslím obrazně i doslova.“

On se na mě informoval, pomyslel si Crane.

„Na lékařské fakultě Mayo jsi byl druhý v ročníku. A díky tvé praxi z námořnictva jsi lékař, který má – mimo jiné – znalosti v oboru potíží potápěčů a ostatních námořníků.“

„Takže *máte* i zdravotní problémy.“

„Samozřejmě. Zařízení bylo dobudováno před dvěma měsíci a projekt vyzvedávání už běží na plné obrátky. Za posledních pár týdnů se ale u několika obyvatel Hlubinné bouře objevily neobvyklé příznaky.“

„Kesonová nemoc? Otrava dusíkem?“

„Spíš to první. Ale řekněme jen, že máš výjimečnou kvalifikaci – jako doktor i bývalý důstojník –, takže si s tím jistě poradíš.“

„A délka mé služby?“

„Sloužit tu budeš tak dlouho, dokud se nepodaří problém diagnostikovat a odstranit. Odhaduju tak dva až tři týdny. Ale i kdybys vynalezl zázračný lék, pořád zůstaneš v Zařízení nejméně šest dní. Nechci zabíhat do detailů, ale kvůli obrovskému tlaku v této hloubce jsme vynalezli speciální proces aklimatizace. Výhodou je, že lidi tak můžou pracovat v hloubce s mnohem menšími obtížemi než v minulosti. Nevýhodou je, že proces vstupu nebo opuštění stanice trvá celkem dlouho. A jak sám dobře víš, nejde to uspěchat.“

„To chápu.“ Crane už viděl dost a dost smrtelných případů nemoci z dekomprese.

„A to je tak všechno. Krom toho, že ti samozřejmě musím znovu připomenout, že i když ten návrh zamítneš, musíš dodržet přísné utajení veškerých informací, nesmíš se zmínit o své návštěvě tady.“

Crane přikývl. Věděl, že Asher se musí vyhybat konkrétnějším odpovědím. Nedostatek informací mu ale přesto vadil. Oni tu po něm chtějí, aby se vzdal několika týdnů svého života kvůli akci, o které v zásadě vůbec nic neví.

A přece neměl žádné závazky, které by mu bránily v tom, strávit pár týdnů na Hlubinné bouři. Nedávno se rozvedl, děti neměl a momentálně se rozhodoval mezi dvěma výzkumnými projekty. A to asi Asher taky věděl moc dobře.

Nepředstavitelně významný objev. Navzdory tajnostem – nebo možná kvůli nim – Crane cítil, jak se mu zrychluje tep už při pomýšlení, že by se zúčastnil takového dobrodružství. A uvědomoval si, že se už zcela mimoděk rozhodl.

Asher se znovu usmál. „No nic,“ řekl, „pokud nemáš další otázky, ukončím to a dám ti čas na rozmyšlenou.“

„To nebude třeba,“ odpověděl Crane. „Nemusím se rozmýšlet o akci, která tvoří dějiny. Stačí mě nasměrovat správným směrem.“

Asherův úsměv se rozšířil. „Tak tedy zamiř dolů, Petere. Vzhůru dolů.“

3

Peter Crane strávil téměř čtyři roky svého života v ponorkách, ale teprve teď dostal místo u okna.

Strávil několik hodin na plošině Storm King, nejprve absolvoval zdlouhavou prohlídku tělesnou i psychologickou, pak zašel do knihovny a čekal, až se snese tma. Nakonec ho doprovodili na speciální můstek pod plošinou, kde čekal batyskaf námořnictva, připevněný k betonovému sloupu. Moře zuřivě naráželo do sloupu a přístupové molo k batyskafu bylo opentleno zbytečnými vodicími lany. Crane přešel k malé kuželovité věži. Odsud slezl dolů po kovovém žebříku, který byl kluzký od kondenzace páry, minul tlakový poklop, prošel ponorovou komorou a vstoupil do stísněného tlakového prostoru, kde už za ovladači seděl velmi mladý důstojník.

„Vyberte si místo, pane doktore,“ řekl mu muž.

Vysoko nad nimi zarachotil uzávěr poklopu, potom stěnami ponorky otrásl další tupý zvuk.

Crane se rozhlédl po kabině. Prázdná sedadla seřazená po dvou ve třech řadách, každý centimetr čtvereční stěn a stropu pokrývaly ukazatele, potrubí a přístroje. Jedinou výjimkou byla věc připomínající úzký, ale masivní poklop otvoru v protější stěně. Ve vzduchu visel pach oleje, vlhkosti a potu. Okamžitě se mu vrátily vzpomínky na léta strávená s delfíny.

Posadil se, položil bagáž na sousední sedadlo a otočil se k oknu – malému ocelovému kroužku připevněnému po obvodu ocelovými nýty. Zamračil se. Měl jako mnoho ponorkářů důvěru v masivní ocelový trup a toto okýnečko mu připadalo jako nebezpečný a zbytečný luxus.

Námořník si musel všimnout výrazu v jeho obličejí, protože se zachechtal.

„Žádný strach. Je to speciální sloučenina včleněná přímo do trupu. Od dob starých křemenných průzorů *Trieste* jsme ušli dlouhou cestu.“

Crane se také zasmál. „Netušil jsem, že je to na mě tak znát.“

„Tak se rozpozná civilista od vojáků,“ řekl mladík, „jezdil jste s ponorkama, že jo? Jmenuju se Richardson.“

Crane přikývl. Richardson měl na uniformě prýmký poddůstojníka první třídy a nad nimi odznaky komunikačního specialisty.

„Sloužil jsem dva roky na raketových ponorkách,“ odpověděl Crane. „A potom další dva na útočných.“

„Jasně.“

Shora se ozval vzdálený zvuk, Craneovi to připadalo, jako by odstraňovali lodní lávku. Potom se do hučení přístrojů ozvalo slabé zapraskání reproduktoru rádia. „Echo Tango Foxtrot, můžete začít s klesáním.“

Richardson popadnul mikrofon. „Konstanto Jedna, tady Echo Tango Foxtrot. Rozumím.“

Ozval se tichý svistot vzduchu a šum lodních šroubů. Batyskaf se ještě okamžik houpal na vlnách, svistot na chvílku zesílil a ustoupil hluku vody, valící se do balastních nádrží. Pohyb ponorky se okamžitě ustálil. Richardson se naklonil nad ovladače a zapnul baterii vnějších světel. Temnotu venku náhle zalila záplava bílých bublinek.

„Konstanto Jedna, Echo Tango Foxtrot, klesáme,“ oznámil do mikrofonu.

„Jak hluboko je Zařízení?“ zeptal se Crane.

„Jen nějakých dvě stě metrů pod hranicí tří kilometrů.“ Crane si to v duchu rychle přepočítal. Tři tisíce dvě stě metrů je přes deset tisíc stop. Zařízení spočívalo na dně přes dvě míle pod hladinou.

Za okýnkem ustoupila záplava bublinek nazelenalému oceánu. Crane se podíval ven, pátral po rybách, ale viděl jen nerozlišitelné blýskavé tvary na okraji světelného kužele. Když už nebylo cesty zpět, cítil, jak vzrůstá jeho zvědavost. Otočil se k Richardsonovi, aby se trochu rozptýlil. „Jak často tuhle cestu vykonáváte?“ zeptal se.

„Na začátku, když Zařízení uváděli do provozu, pětkrát až šestkrát

denně, plně obsazení. Ale teď už je v provozu a minou celé týdny bez jediného sestupu.“

„Ale přece musíte lidi nějak dopravovat nahoru, ne?“

„Nahoru jsem zatím nikoho nevez.“

Cranea to překvapilo. „Nikoho?“

„Přesně tak.“

Crane znovu vyhlédl z okna. Batyskaf rychle klesal, zelenkává barva vody rychle tmavla.

„Jak to vlastně vypadá vevnitř?“ zeptal se.

„Vevnitř?“ zopakoval Richardson.

„Uvnitř Zařízení.“

„Vevnitř jsem nikdy nebyl.“

Crane se na něj znovu překvapeně podíval.

„Já jsem jen taxikář. Aklimatizace trvá moc dlouho, než abych se tam jen tak potloukal. Jeden den při cestě dovnitř, tři dny při cestě ven.“

Crane přikývl. Za oknem voda tmavla víc a víc a oceán všude kolem brázdil nějaký druh neznámých částecek. Sestupovali stále rychleji, zívli, aby uvolnil tlak v uších. Za své služby si užil nouzových ponorů až až, každý z nich byl dost napínavý – důstojníci a posádka postávali kolem a mračili se, zatímco trup ponorky skřípal a sténal pod rostoucím tlakem. Ale v batyskafu se žádné sténání neozývalo, jen sykot vzduchu a šum ventilátorů v přístrojích.

Tma za průzorem již zcela zčernala. Zahleděl se do inkoustově černých hloubek. Někde tam dole spočívalo špičkové zařízení a ještě něco jiného, něco neznámého, čekalo to na něj pod nánosy bahna a písku na mořském dně.

Jakoby z náhlého popudu se Richardson natáhl pro něco za svým sedadlem a podal mu to. „Doktor Asher mě požádal, abych vám to dal. Říkal, že cestou ke dnu budete mít aspoň o čem přemýšlet.“

Byla to velká modrá obálka zapečetěná na dvou místech a orazítková různými varováními – PŘÍSNĚ TAJNÉ, JEN PRO VAŠE OČI, PODLÉHÁ UTAJENÍ. Na rohu se nacházela státní pečeť a velké množství textu tištěného drobným písmem, který měl varovat každého, kdo se odvážil porušit mlčenlivost.

Crane obracel obálku v rukou. Když konečně nadešla ta chvíle, pocítil najednou velmi nepříhodnou nechuť k jejímu otevření. Ještě chvílku váhal, potom opatrně rozlomil pečeť a roztrhl ji na jednom konci.

Do klína mu spadl laminovaný list a malý letáček. Zvedl list a zvědavě se na něj podíval. Bylo to schéma něčeho, co připomínalo velkou vojenskou stavbu, možná dokonce plavidlo, v nadpisu stálo: PALUBA 10 — UBIKACE PRO POSÁDKU (SPODNÍ PALUBA). Chvilku si ho prohlížel, potom ho odložil a natáhl se pro letáček.

Na přebalu měl vyrazítkovaný nápis Pravidla chování pro Tajné námořní operace. Listoval stranami a celou řadou článků, potom ho prudce zavřel. Co to má být, Asherova představa o špatném humoru? Znovu zvedl obálku a připravený ji znovu odložit naposledy pohlédl dovnitř.

Pak si ovšem všiml, že v ní zůstal složený papír. Vytáhl ho ven, rozložil a přečetl první řádky. V konečcích prstů přitom ucítil chvění, které postupně prostoupilo celým jeho tělem.

VÝŇATEK

Ref No. ERF-10230a

- Přehled: Atlantida
- i. První zaznamenaný popis
 - ii. Události předcházející ponoření (dohady)
 - iii. Datum ponoření: 9500 před naším letopočtem

Pramen: Platón, *Timaios*

Historie vypráví o mocné síle, která pronikla do celé Evropy. Tato síla pocházela z ostrova v Atlantském oceánu, většího než Lybie a Asie dohromady, byla cestou k dalším ostrovům a z nich se dalo přepravit na protilehlý kontinent, který obklopoval skutečný oceán.

Na tomto ostrově jménem Atlantida se nacházela mocná říše, jež vládla celému ostrovu i mnoha dalším a částem pevniny. Pak přišly

povodně a krutá zemětřesení a během jediného nešťastného dne a noci zmizel onen ostrov Atlantida v hlubinách moře...

KONEC VÝŇATKU

Na papírku byla jen tato krátká citace Platóna. Ale bohatě to stačilo.

Crane si nechal lístek spadnout do klína a zíral z průzoru, aniž by cokoli viděl. Takhle ho Asher uvítal v týmu a současně mu stručně sdělil, co se nachází dvě míle pod hladinou oceánu.

Atlantida.

Skoro se tomu nedalo uvěřit. A přece to dokonale odpovídalo – utajení, technologie, dokonce i výdaje. Největší záhada světa – vzkvétající civilizace Atlantidy zadušená přírodní katastrofou během svého vrcholného období. Město na dně moře. Jak vypadali jeho obyvatelé? Jaká tajemství skrývá?

Nehnutě seděl, nehýbal se a čekal, až trochu ustoupí vzrušení. Ale ono neustupovalo. Řekl si, že to všechno je možná jenom sen, že za pár minut zazvoní budík a on se vzbudí do dalšího parného dne severního Miami. Všechno tohle zmizí a on se bude muset vrátit do každodenní lopoty a učinit rozhodnutí o novém výzkumném projektu. Musí to tak být, protože přece není možné, aby sestupoval k starodávnému zapomenutému městu nebo se stal součástí nejsložitějších a nejdůležitějších archeologických vykopávek všech dob.

„Doktore Crane?“

Crane sebou trhnul, když se náhle ozval Richardsonův hlas.

„Blížíme se k Zařízení,“ řekl Richardson.

„Už?“

„Ano, pane.“

Crane rychle vyhlédl z průzoru. Ve dvou mílích je oceán tak temný, že ho vnější světla batyskafu jen stěží dokázala prosvítit. A přece jenom paradoxně odněkud zespodu, ne shora, vycházel nepřírozený svit. Naklonil se a podíval dolů a údivem málem přestal dýchat.

Tam venku, desítky metrů pod nimi, viděl do dna zapuštěnou obří železnou klenbu. Asi v polovině její výšky se nacházel oblý otvor s vál-

covitým tunelem dva metry na výšku, vedoucím dovnitř trochu jako ústí trychtýře, jinak byl povrch naprosto hladký a jednolitý. Neviděl na něm žádné značení ani nápisy. Připomínal vršek gigantické stříbrné koule vyčuhující z písečného příkrovu. Stejný batyskaf jako ten, ve kterém seděl, odpočíval u únikového otvoru na odvrácené straně. Z vrcholu klenby vyrůstal les komunikačních antén kolem objektu, připomínajícího obrácenou miskou. Z povrchu klenby na něj vzhůru zářily tisíce drobných světýlek jako drobné diamanty, chvějící se v silných oceánských proudech.

A skrytá pod touto ochrannou klenbou se skrývala Hlubinná bouře, špičkové město plné technických zázraků. A tam někde pod Hlubinnou bouří spočívala záhada, a s ní možná i starodávná Atlantida.

Crane hleděl ven naprosto zhypnotizovaně, až si uvědomil, že se šklebí jako idiot. Podíval se na Richardsona. Poddůstojník se na něj podíval a také se šklebil.

„Vítejte na Hlubinné bouři,“ řekl.

4

Kevin Lindengood všechno připravil s až fanatickou pečlivostí. Věděl, že tahle hra se může šeredně zvrtnout a může být pěkně nebezpečná. Ale v té hře jde o přípravu a kontrolu. Přípravený je a situaci ovládá dokonale. Proto neměl žádné obavy.

Opřel se o kapotu svého otlučeného taurusu a sledoval dopravu plynoucí po Biscayne Boulevard. Tahle benzinka patřila mezi nejfrekventovanější v Miami. Člověk si nemohl přát místo víc na veřejnosti. A veřejné místo znamenalo bezpečí.

Přecházel kolem kompresoru, v ruce držel hadici a předstíral, že kontroluje tlak v pneumatikách. Byl horký den, muselo být dost přes třicet stupňů, ale Lindengoodovi vedro vyhovovalo. Na plošině Storm King si užil sněhu a ledu až přespříliš. Hicks a ten jeho prokletej iPod, Wherry a ta jeho nafoukanost..., tak k tomuhle životu se rozhodně vrátit nehodlal. A jestli to dneska dobře zahraje, ani nebude muset.

Jak vstával od zadní pneumatiky, ke stanici zajel černý sedan a zaparkoval na parkovišti pro zákazníky nějaké čtyři metry od něj. Ucítil vzrušení, které bylo napůl očekávání, napůl strach, když jeho kontakt vystupoval z auta od volantu. Měl na sobě oblečení, které od něj pro setkání velmi důrazně vyžadoval – tílko a plážové trenýrky. V tom se zbraň jakéhokoli druhu prostě neschová.

Krátce pohlédl na hodinky. Sedm hodin. Ten chlap dorazil přesně načas.

Příprava a kontrola.

Muž vykročil směrem k němu. Během předchozích setkání říkal, že se jmenuje Wallace, ale příjmení nikdy neprozradil. Lindengood si byl